

РЕШЕНИЕ

№ 498

гр. София, 23.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 16.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Велина Димитрова, като разгледа дело номер **3671** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 245, ал. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба от В. С. Ч. като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е медицинско удостоверение № 46/14/02.03.2012 г. на ЦЕЛК при Медицинския институт в МВР.

В жалбата се поддържа, че удостоверението е издадено в противоречие с материалноправни норми - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Иска се отмяната на медицинското удостоверение.

Ответникът – ЦЕЛК в МВР изразява становище за неоснователност жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспореното удостоверение и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

На 16.09.2011 г. около 14.10 ч. в дежурната на шесто РУ „Полиция” в ОД на МВР [населено място] е бил получен сигнал от И. В. А., че психично болният му брат Х. М. нарушава обществения ред. На място били изпратени полицейските служители Ч. и Ч.. При опита на полицаи Ч. да извърши полицейски обиск на М. същият внезапно го блъснал, служителят се подхлъзнал на тротоара и паднал. На мястото е пристигнал екип на спешна медицинска помощ, служителят е бил прегледан от д-р Б. и транспортиран в УМБАЛ „Св. Г.”. Видно от съставения протокол № 15 от 27.09.2011 г. за разследване на трудова злополука било установено счупване на метатарзалната

кост на десния крак и била поставена шина. От събраните по делото доказателства се установява, че първа медицинска помощ на служителя е била оказана от дежурен лекар от спешна медицинска помощ в [населено място], като от представения фиш за спешна медицинска помощ от 16.09.2011 г. се посочва „дясно стъпало отточно, силно болезнено при натиск, обсервацио фрактура педис. декс. ексориацио манус декс., имобилизация, аналгин 1 амп и.м.”. Служителят е бил прегледан в спешното отделение, като в листа за преглед на пациент в спешно отделение № 057171/16.09.2011 г., издаден от д-р А. е записано – „обективно състояние – отток, палпаторна спонтанна болка в дясното ходило, не може да стъпва на него...рентгенография – фас и профил на дясното ходило...поради оток на ходилото се постави г. ботушна шина, контролен преглед след 7 дни и нова Ro gr. терапия, гипсова обувка за 20 дни”. В личната здравна книжка на В. Ч. на 17.09.2011 г. е отбелязано следното „преглед в хирургичен кабинет...с травма на дясното ходило...данни за фрактура на IV метатарзална кост, гипсова шина за 20 дни, временно нетрудоспособен за 30 дни от 16.09.2011 г. Като доказателство по спора е представен амбулаторен лист № 536/26.09.2011 г., издаден на пациент В. С. Ч. с посочена диагноза счупване на метатарзална кост. От събраните по делото доказателства се установява също така, че на 12.10.2011 г. гипсовата имобилизация е свалена и служителят е бил насочен за ЛФК (амб. № 556 от д-р А.).

От В. С. Ч. на 30.01.2012 г. е постъпило заявление за изплащане на обезщетение в размер на 6 месечни brutни възнаграждения за претърпяната трудова злополука, призната за такава с разпореждане № 267/07.10.2011 г. на НОИ-РУСО, [населено място]. Документите за настъпилата трудова злополука са изпратени до председателя на ЦЕЛК в МВР, като с медицинско удостоверение № 46/14/02.03.2012 г. на ЦЕЛК при Медицинския институт в МВР, ЦЕЛК е приела, че травмата си В. С. Ч. получава при изпълнение на служебните си задължения, не приема диагнозата счупване на четвърта предходилна кост на десния крак, а приема, че се касае за контузия в областта на дясното стъпало. Посочената контузия съобразно административния орган е в резултат на удар на крака върху твърда повърхност и е довела до временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Като доказателство по спора е изслушана и тройна съдебно-медицинска експертиза, включваща специалист по ортопедия и травматология, специалист по съдебна медицина и специалист рентгенолог, като същата не е оспорена от страните.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна по следните съображения:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е медицинско удостоверение № 46/14/02.03.2012 г. на ЦЕЛК при Медицинския институт в МВР, като ЦЕЛК е приела, че травмата си В. С. Ч. получава при изпълнение на служебните си задължения, не приема диагнозата счупване на четвърта предходилна кост на десния крак, а приема, че се касае за контузия в областта на дясното стъпало. Посочената контузия съобразно административния орган е в резултат на удар на крака върху твърда повърхност и е довела до временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Съгласно чл. 255, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи на

държавните служители в Министерството на вътрешните работи, претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения, се изплаща еднократно обезщетение в размер 10 месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и 6 месечни възнаграждения при средна телесна повреда. Посоченият текст предпоставя като предпоставка за възможността за изплащане на посочените обезщетения на претърпяна тежка или пък средна телесна повреда. В тази връзка интересът на жалбоподателя от обжалването на посоченото удостоверение се установява с оглед на обстоятелството, че съгласно същото претърпяната телесна повреда е лека такава съобразно чл. 130 от НК – временно разстройство на здравето, неопасно за живота – обстоятелство, което по същността си предполага неприложението на чл. 255, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи за изплащане на обезщетение. С оглед и на това обстоятелство жалбоподателят излага в жалбата си съображения, съобразно които претърпяната от него телесна повреда е средна такава. Съгласно чл. 129, ал. 2 от НК телесната повреда е средна, ако е причинено: трайно отслабване на зрението или слуха; трайно затрудняване на речта, на движението на крайниците, снагата или врата, на функциите на половите органи без причиняване на детеродна неспособност; счупване на челюст или избиване на зъби, без които се затруднява дъвченето или говоренето; обезобразяване на лицето или на други части от тялото; постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота, или разстройство на здравето, временно опасно за живота; наранявания, които проникват в черепната, гръдната и коремната кухина. В мотивите на обжалвания акт административният орган е приел обстоятелството на извършени два броя рентгенограми с дясна маркировка на името на В. С. Ч. – първата от 16.09.2011 г., втората без дата, като на 08.02.2012 г. същите са били разчетени от доц. М. – началник на отделение по образна диагностика към Медицински институт в МВР. При разчитането им същата е отбелязала „лицева и коси рентгенография на дясното стъпало от 16.09.2011 г., в съседство с основата на I метатарзална кост се вижда малка сянка с неправилна форма и костна плътност, която е с изразени контури и кортикалис – най-вероятно допълнителна костичка или стар фрагмент, останалите метатарзални кости и видимите тарзални кости не показват травматични промени”. При тези установени обстоятелства административният орган е направил извода, че контузията на дясното стъпало е резултат на удар на крака върху твърда повърхност и е довела до временно разстройство на здравето, неопасно за живота (чл. 130 от НК), а охлузването на дясната ръка е получено при удар на крайника върху твърда повърхност и е причинило болка и страдание (чл. 130 от НК). От събраните по делото доказателства и от заключението на изслушаната по делото тройна съдебно-медицинска експертиза се установява, че претърпяната от лицето повреда е средна такава, а не лека телесна повреда. Съгласно чл. 129, ал. 2 от НК телесната повреда е средна, ако е причинено: трайно отслабване на зрението или слуха; трайно затрудняване на речта, на движението на крайниците, снагата или врата, на функциите на половите органи без причиняване на детеродна неспособност; счупване на челюст или избиване на зъби, без които се затруднява дъвченето или говоренето; обезобразяване на лицето или на други части от тялото; постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота, или разстройство на здравето, временно опасно за живота; наранявания, които проникват в черепната, гръдната и коремната кухина. Видно от заключението по изслушаната тройна съдебно-медицинска експертиза на третата рентгенограма на дясното стъпало, направена на 01.02.2012 г. (четири месеца

и половина след инцидента) личи добре костния фрагмент от медиалната повърхност на основата на I метатарзална кост и неговото ложе и малък, фин костен мост между фрагмента и ложето, като това, което прави впечатление на тези рентгенограми на дясното стъпало е изразената дифузна и на места дребнопетниста остеопороза на тарзалните кости и главичката на I метатарзална кост, като белези на зудекова остеопороза, по отчетливо се вижда периосталната реакция на латералната повърхност на основата на II метатарзална кост, които промени съобразно експертизата се приемат като травматичен периостит. Съобразно изслушаното заключение на контролната графия на дясното стъпало 14 месеца след инцидента личи много добре периосталната реакция по латералната повърхност на II метатарзална кост. Като заключение вещите лице са посочили наличието на рентгенови данни за наличие на травматичен костен абрис – фрагмент от медиалната повърхност на основата на I метатарзална кост на дясното стъпало, развитие на зудекова остеопороза на тарзалните и метатарзалните кости, травматичен периостит на основата на II метатарзална кост, като елемент последица на посттравматичните изменения в областта. Изрично и в съдебното заседание от 16.01.2013 г. едно от вещите лица е посочило, че е засегната и втората метатарзална кост, в основата, с което се отлагат и калциеви соли, което говори косвено, че травмата е засегнала цялата зона, не само първата кост, но и втората метатарзална кост, налице е травматичен периостит, който има и съответната клиника – жалбоподателят продължава да изпитва много силни болки и този травматичен периостит остава като много силна последица, което е видно и от последната направена графия, при която също така се установява, че той продължава да съществува. Като косвено доказателство вещото лице посочва и засягане на меките структури. На поставения въпрос дали е възможно този травматичен периостит да се дължи на нещо друго експертизата е дала категоричното си заключение, че не е възможно да се дължи на нещо друго. Следователно, от изслушаната и приета по делото тройна съдебно-медицинска експертиза се установява по несъмнен начин, че жалбоподателят е претърпял средна телесна повреда, изразяваща се в трайно затрудняване на движението на крайник, като в резултат на счупването са налице и мекотъкани увреждания, налице е засягане не цялата зона, а не само на счупената I метатарзална кост, като последица е наличието на травматичен периостит, който продължава да съществува и 14 месеца след случването на трудовата злополука.

При тези данни съдът намира, че оспорваното медицинско удостоверение съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма, но при нарушение на материалния закон, доколкото от изслушаната по делото тройна-съдебномедицинска експертиза се установява, че В. С. Ч. е претърпял средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2 от НК.

По изложените съображения оспореният административен акт е незаконосъобразен, поради което следва да бъде отменен. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката по издаването на обжалваното удостоверение следва да бъде изпратена на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

От страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на направените разноски, което с оглед на изхода на спора следва да бъде уважено общо в размер на 710 лв. – 50 лв. за внесена държавна такса за образуване на съдебното производство,

350 лв. възнаграждение за адвокат съобразно представен договор за правна защита и съдействие и 360 лв. внесен депозит за вещи лица.

Като съобрази направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ медицинско удостоверение № 46/14/02.03.2012 г. на ЦЕЛК при Медицинския институт в Министерството на вътрешните работи, като незаконосъобразно.

ВРЪЩА административната преписка по издаването на медицинско удостоверение № 46/14/02.03.2012 г. на ЦЕЛК при Медицинския институт в Министерството на вътрешните работи за издаване на ново медицинско удостоверение при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Медицинския институт в Министерството на вътрешните работи да заплати в полза на В. С. Ч. направените по делото разноски в размер на 710 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ